

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **APIN s. r. o.**, se sídlem Koněvova 2660/141, Praha 3, zast. JUDr. Pavlem Kavinkem, advokátem AK KAVINEK & partneři, v. o. s., se sídlem Královodvorská 16, Praha 1, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně žalovaného ze dne 4. 6. 2012, č. j. 02205-3/2012-ERÚ, ve věci účastenství v řízení o zrušení licence pro podnikání v energetických odvětvích,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) dne 7. 8. 2012 domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí předsedkyně žalovaného, jímž

byl jako nepřipustný zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 9. 2011, č. j. 04493-3/2011-ERÚ, o zrušení licence podle ustanovení § 10 odst. 2 písm. d) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů.

Konkrétně byla citovaným rozhodnutím správního orgánu I. stupně zrušena licence (č. 111017741) pro podnikání v energetických odvětvích s předmětem podnikání „výroba elektřiny“ vydaná dne 23. 11. 2010 pod č. j. 13364-5/2010-ERU společnosti SOL 1. s. r. o. Tato licence byla jmenované společnosti zrušena na základě její žádosti podané dne 6. 9. 2011 s tím, že (fotovoltaickou) elektrárnu – FVE Tuřice – provozovanou společností SOL 1. s. r. o. bude nadále provozovat společnost RENUM, SE. A proto také k žádosti společnosti RENUM, SE podané téhož dne – 6. 9. 2011 – byla rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 9. 9. 2011, č. j. 04494-3/2011-ERÚ, udělena jmenované společnosti licence (č. 111118666) pro podnikání v energetických odvětvích s předmětem podnikání „výroba elektřiny“.

To znamená, že v daném případě došlo ke zrušení licence společnosti SOL 1. s. r. o. za současného udělení licence společnosti RENUM, SE, a to vždy ve vazbě na žádost té které společnosti, přičemž obě tato rozhodnutí, které spolu úzce souvisí, nabyla právní moci dne 23. 9. 2011.

Dne 23. 12. 2011 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno upozornění ze strany J. M. a Mgr. K. K., kteří se označili za jednatele společnosti SOL 1. s. r. o., a uvedli, že jediným společníkem této společnosti je J. M., který rozhodl dne 10. 11. 2011 o odvolání jednatelů – M. V. a Ing. M. V., přičemž novými jednately se stali výše jmenovaní (Mgr. K. a J. M.). Následně byl pak dne 5. 3. 2012 doručen správnímu orgánu I. stupně rozklad žalobce jednak proti rozhodnutí o zrušení licence společnosti SOL 1. s. r. o., jednak proti rozhodnutí o udělení licence společnosti RENUM, SE s tím, že o vydání obou rozhodnutí se žalobce dozvěděl až nahlédnutím do spisu dne 16. 2. 2012 a považuje je za vydané v rozporu s právními předpisy. Vycházel přitom z toho, že měl být účastníkem řízení jak ve věci zrušení, tak ve věci udělení licence a žadateli měl být také takto označen. Ve vztahu k rozhodnutí o zrušení licence dále uvedl, že bylo vydáno na základě žádosti podepsané osobou, která nebyla oprávněna za žadatele samostatně jednat a že nebyl dán souhlas žalobce jako většinového spoluvlastníka energetického zařízení – FVE Tuřice – se zrušením licence. Obdobně i ve vztahu k rozhodnutí o udělení licence uvedl, že zde nebyl dán souhlas žalobce jako většinového spoluvlastníka energetického zařízení s jeho provozováním společností RENUM, SE ve smyslu § 5 odst. 3 energetického zákona. A v této souvislosti rovněž namítl, že nájemní smlouva uzavřená dne 31. 8. 2011 mezi společnostmi SOL 1. s. r. o. a společností RENUM, SE je neplatná.

Žalobce proto navrhl, aby byla předmětná rozhodnutí zrušena, avšak žalovaný tomuto návrhu nevyhověl a oba rozklady zamítl jako nepřipustné podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, protože byly podané žalobcem jako osobou, která nemá postavení účastníka řízení (a proto s ním také ze strany správního orgánu I. stupně nebylo jednáno).

Podle názoru žalovaného totiž z povahy řízení o udělení licence vyplývá, že udělením licence vznikají žadateli veřejná subjektivní práva a povinnost, která se však vztahují pouze

k jeho osobě. A pokud udělením licence vznikají subjektivní práva a povinnosti výlučně žadateli o licenci, vede nutně její zrušení opět pouze k zásahu do právní sféry držitele licence.

Nad rámec této základní argumentace pak žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí doplnil, že držitelem licence nebyl žalobce, nýbrž společnost SOL 1. s. r. o. Samotným zrušením licence společnosti SOL 1. s. r. o. tak nemohou být nijak dotčeny ekonomické zájmy žalobce vyplývající z tvrzeného vlastnického práva k FVE Tuřice. O vlastnickém právu k FVE Tuřice v daném případě nebylo rozhodováno a je-li žalobce skutečně vlastníkem nebo spoluvlastníkem předmětného energetického zařízení, může o licenci požádat svým jménem, popř. dát souhlas s výkonem licencované činnosti jiným subjektem. Naproti tomu žalobcem namítaný souhlas vlastníka energetického zařízení se zrušením licence není třeba, neboť zákon tento souhlas předpokládá pouze v řízení o udělení licence podle § 5 odst. 3 energetického zákona v případě, že žadatel není vlastníkem energetického zařízení. Na základě toho tedy žalovaný zamítl rozklad žalobce jako nepřípustný podle § 92 odst. 1 správního řádu.

II. Obsah žaloby

Žalobce nejprve v žalobě – pod body I., II. a III. – předestřel předchozí procesní postup a především právní vztahy mezi zúčastněnými subjekty pramenící primárně z toho, že FVE Tuřice byla postavena společností APIN s. r. o. – žalobcem jako zhotovitelem pro společnost SOL 1. s. r. o. jako objednatele na základě smlouvy o dílo uzavřené dne 14. 4. 2010. Podle této smlouvy vlastnické právo k jednotlivým částem FVE Tuřice přecházelo na objednatele vždy až po zaplacení příslušné částky odměny (ceny díla) zhotoviteli. K tomu však došlo pouze z části, přibližně z jedné třetiny, tudíž vlastníky FVE Tuřice jsou jak žalobce, tak společnost SOL 1. s. r. o.

Za účelem zajištění řádného splnění závazků vyplývajících z uvedené smlouvy o dílo bylo navíc dohodnuto, že J. M., jakožto společník žalobce (s největším obchodním podílem = 44 %), se stane jediným společníkem společnosti SOL 1. s. r. o. a zároveň jedním z jednatelů této společnosti, a to až do doby, kdy dojde k úplnému uhrazení pohledávek zhotovitele. Smlouvou ze dne 21. 7. 2010 proto došlo k převodu obchodních podílů společnosti SOL 1. s. r. o. na J. M., který se stal současně jedním z jednatelů této společnosti, které byla k její žádosti vydána dne 23. 11. 2010 licence (č. 111017741) pro provozování FVE Tuřice a výrobu elektřiny. Jednalo se o novou plně funkční elektrárnu, z jejíchž výnosů splácela společnost SOL 1. s. r. o. pohledávku žalobce – společnosti APIN s. r. o. Posléze však došlo ke (zpětnému) převodu obchodního podílu na jednoho z původních společníků ve společnosti SOL 1. s. r. o. – Ing. M. V., který jednatelem jmenoval sebe a svého syna M. V. Tento převod byl přitom učiněn výlučně v závislosti na uzavření úvěrové smlouvy (č. 111000062) mezi společností SOL 1 s. r. o. jako dlužníkem a společností FIO banka a. s. jako věřitelem, na základě které měla banka poskytnout společnosti SOL 1. s. r. o. úvěr za účelem refinancování závazků vzniklých této společnosti při výstavbě FVE Tuřice. To se ovšem nestalo a podle názoru žalobce Ing. M. V. a jeho syn M. V. pouze předstírali svůj zájem o to, aby byla pohledávka žalobce financována z úvěru od banky, přičemž jejich skutečným zájmem bylo získat od J. M. zpět 100% obchodní podíl a vliv ve společnosti SOL 1. s. r. o.

Z těchto důvodů se tedy za jediného a výlučného společníka společnosti SOL 1. s. r. o. považuje stále J. M., který současně podal návrh na vyslovení neplatnosti zmíněného (zpětného) převodu obchodního podílu, resp. na určení vlastnictví k obchodnímu podílu

v dané společnosti (a věc je vedena u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 80 Cm 130/2011). Vedle toho se J. M. a Mgr. K. K., jako zástupci, resp. společníci žalobce obrátili dopisem na Energetický regulační úřad, který upozornili na neplatnost převodu obchodního podílu ve společnosti SOL 1. s. r. o. a současně informovali o jmenování jednatelů této společnosti, jimiž se stali právě oni. Nicméně poté, co nahlédli do správních spisů, zjistili, že došlo ke zrušení licence společnosti SOL 1. s. r. o. a že byla současně udělena nová licence společnosti RENUM, SE. Na základě toho žalobce podal proti každému z těchto rozhodnutí rozklad, který byl žalovaným zamítnut pro nepřijatelnost, s čímž vyjádřil žalobce nesouhlas ve své žalobě pod bodem IV.

Zopakoval, že je většinovým spoluvlastníkem fotovoltaické elektrárny – FVE Tuřice a že má ekonomický zájem na tom, aby byla elektrárna provozována právě společností SOL 1. s. r. o. jako druhým spoluvlastníkem, byť s menšinovým podílem. Jako menšinový spoluvlastník navíc nemohla jmenovaná společnost nikdy platně učinit jakékoli rozhodnutí týkající se společného majetku v podobě FVE Tuřice.

Žalobce proto zpochybnil vůli společnosti SOL 1. s. r. o. ke zrušení licence a je přesvědčen, že nebylo možno tuto licenci zrušit a současně ji udělit společnosti RENUM, SE, a to jen na základě doložených dokladů, které evidentně nebyly prověřovány. V tomto směru došlo dle jeho názoru nepochybně k porušení § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť bylo na místě zjistit a ověřit, kdo je oprávněn za společnost SOL 1. s. r. o. jednat (a podat žádost) a kdo je vlastníkem energetického zařízení, jehož se žádost o zrušení licence týká (a zda existuje skutečná vůle k tomu, aby byla licence zrušena). To se nestalo, což správnímu orgánu I. stupně zabránilo, aby správně identifikoval okruh účastníků řízení, mezi které měl patřit též žalobce jako většinový spoluvlastník FVE Tuřice.

V důsledku opomenutí žalobce jako účastníka řízení (o zrušení licence) tak došlo k zásahu do jeho vlastnického práva, neboť byl protiprávně zbaven možnosti s věcí – FVE Tuřice – nakládat a těžit z ní užitky. Napadené rozhodnutí proto považuje žalobce za nesprávné, formalistické a alibistické a v žalobě pod bodem V. navrhl jeho zrušení a vrácení věci zpět žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný se ve svém vyjádření nejprve vyjádřil k povaze předmětného řízení s tím, že odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 18/2008 – 74, podle něhož účastníkem řízení o udělení licence (a z povahy věci i řízení o zrušení licence) je pouze žadatel, neboť se posuzuje splnění předpokladů pro udělení licence, jejichž splnění je výlučně na žadateli. Nemohou být proto přímo dotčena práva třetích osob, včetně vlastnického práva, jak tvrdí žalobce. Ten dovozuje dotčení svých práv z toho, že je (spolu)vlastníkem energetického zařízení, nicméně podstatou rozhodování nebylo vlastnické právo, na kterém nemohl být tudíž nijak zkrácen.

Pro účely zrušení licence na žádost držitele licence není dána podmínka souhlasu vlastníka energetického zařízení se zrušením licence, neboť jde o otázku vypořádání mezi držitelem licence, jenž zařízení provozuje, a jeho vlastníkem. A v této souvislosti žalovaný připomněl, že držiteli licence – společnosti SOL 1. s. r. o. nelze uložit povinnost podnikat v energetických odvětvích prostřednictvím provozování energetického zařízení, jakkoli by vlastník energetického zařízení na tom mohl mít ekonomický zájem. Ostatně vlastníkově nic

nebrání, aby energetické zařízení provozoval vlastním jménem (tj. požádal o licenci sám) nebo zařízení poskytl k licencované činnosti jinému subjektu. Žalovaný proto setrval na závěrech svého rozhodnutí a navrhl, aby krajský soud podanou žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného uvedl, že dotčení na právech a z toho plynoucí účastenství v řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu je třeba zkoumat vždy individuálně, nikoli je paušálně odmítnout s tím, že v daném případě jde o licenční řízení se vznikem či zánikem oprávnění k podnikání pouze ve vztahu k jedné osobě. Dle jeho názoru totiž mohou být zasažena také práva a povinnosti dalších osob tak, jako v daném případě. V důsledku rozhodnutí žalovaného totiž došlo k tomu, že byla zrušena licence k výrobě elektřiny společnosti SOL 1. s. r. o., která je spolu s žalobcem spoluvlastníkem energetického zařízení (fotovoltaické elektrárny), k níž se právě váže předmětná licence (vydaná původně se souhlasem žalobce).

V. Jednání

V průběhu jednání krajský soud konstatoval podstatný obsah spisů, zejména napadeného rozhodnutí, žaloby a vyjádření žalovaného. Žalovaný setrval ve svém přednesu i závěrečném návrhu na svém stanovisku, ke kterému doplnil, že v daném případě jde o zrušení licence na žádost, jež je třeba vyhovět; to znamená, že zde není žádný prostor pro správní uvážení, jak vyplývá z ustanovení energetického zákona. V případě, že držitel licence nechce být nadále držitelem tohoto veřejnoprávního oprávnění, není dle názoru žalovaného nutno se ohlížet na vlastníka energetického zařízení, neboť do samotného vlastnického práva zrušením licence zasaženo není a vlastník tedy nemůže být přímo dotčen. Taktéž žalobce setrval na obsahu své žaloby, ke kterému poznamenal, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně neměl v době, kdy rozhodoval o zrušení licence, informace, že nedošlo k zaplacení díla – FVE Tuřice. Tyto skutečnosti však byly sděleny žalovanému v rámci podaného opravného prostředku – rozkladu – a bylo na místě na ně reagovat a připustit žalobce jako účastníka předmětného řízení, a to z titulu vlastníka, resp. spoluvlastníka FVE Tuřice. Současně žalobce požadoval provedení množství důkazů, tak jak je navrhoval v žalobě, zejména listin týkajících se jeho vlastnického práva k FVE Tuřice a souvisejících civilních řízení, vč. řízení trestního, resp. trestního oznámení.

Zmíněné důkazní návrhy krajský soud zamítl. Vyšel přitom z toho, že žádný z nich není relevantní ve vztahu k tomu, o jakou věc se jedná a jak byla právně a skutkově vymezena. Je totiž třeba si uvědomit, že předmětem přezkumu v dané věci je licenční řízení a především pak otázka účastenství v tomto typu správního řízení, k němuž se většina důkazních návrhů nevztahovala. A pokud jde o zbývající návrhy na provedení dokazování, které se k licenčnímu řízení vztahovaly, jednalo se o listiny obsažené ve spisech, u nichž ve správním soudnictví není třeba provádět dokazování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). K důkazu tak byla krajským soudem čtena pouze při jednání předložená písemnost – „návrh na zrušení licence k výrobě elektřiny č. 11111866 spol. RENUM, SE, podle § 10 odst. 1 písm. d) a odst. 2 písm. a) a b) energetického zákona“; šlo o návrh datovaný dnem 11. 3. 2013, který byl podán v mezidobí a o kterém nebylo dosud rozhodnuto ze strany správního orgánu I. stupně.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž dospěl k následujícím závěrům.

Podstatou věci je posouzení otázky účastenství v řízení o zrušení licence pro podnikání v energetických odvětvích podle § 10 odst. 2 písm. d) energetického zákona, a to na půdorysu napadeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl zamítnut rozklad žalobce pro nepřipustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu.

K tomu je potřeba předeslat, že za zjištění správního okruhu účastníků řízení odpovídá žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, který byl v tomto směru povinen vycházet z definice účastníků pro příslušné řízení vedené podle energetického zákona. Vzhledem k tomu, že energetický zákon neobsahuje vlastní definici účastníků řízení o zrušení licence, bylo nutno použít správní řád jako obecný předpis pro řízení před správními orgány, který v § 27 rozlišuje tři skupiny účastníků řízení, a to:

- účastníky ve věci, tzv. hlavní účastníky (odst. 1),
- dotčené účastníky, tzv. vedlejší účastníky (odst. 2) a
- účastníky, kterým toto postavení přiznávají zvláštní zákony (odst. 3).

V daném případě byla hlavním účastníkem řízení nepochybně společnost SOL 1. s. r. o., která sama požádala o zrušení licence k provozování energetického zařízení – FVE Tuřice. Žalobce přitom vycházel z toho, že měl být v předmětném řízení přibrán jako tzv. vedlejší účastník ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu, jenž stanoví, že: *„Účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech“*.

To znamená, že předpokladem tzv. vedlejšího účastenství je „možnost přímého dotčení“ na právech, které žalobce spatřuje v zásahu do svého vlastnického práva v podobě vlastnictví, resp. spoluvlastnictví FVE Tuřice. Krajský soud však tento názor nesdílí a primárně považuje za nutné poznamenat, že v rámci řízení o udělení licence společnosti SOL 1. s. r. o. doložila tato společnost jako žadatel vlastnické právo k FVE Tuřice: (i) smlouvou o dílo mezi ní a žalobcem, jako zhotovitelem, (ii) čestným prohlášením žalobce – zhotovitele o zaplacení stavby, v němž výslovně prohlašuje, že FVE Tuřice je ve vlastnictví žadatele, tj. společnosti SOL 1. s. r. o., a (iii) protokolem o předání a převzetí díla. Na základě toho tedy správnímu orgánu I. stupně nevznikla žádná pochybnost ohledně vlastnictví FVE Tuřice. A pokud došlo v mezidobí ke změně v důsledku sporu mezi žalobcem a společností SOL 1. s. r. o., jde nepochybně o spor plynoucí ze vzájemných vztahů obchodního a podnikatelského charakteru, které nemají místo v předmětném řízení o zrušení licence.

Navíc, ohledně možného účastenství žalobce z titulu jím tvrzeného vlastnictví, resp. spoluvlastnictví energetického zařízení – FVE Tuřice je potřeba poznamenat, že jako určující je v tomto směru zejména charakter řízení o zrušení licence. I z komentářové literatury vyplývá, že zmíněná „možnost přímého dotčení“ se musí vždy posuzovat podle typu

řízení a podle (možného) obsahu (ideálního) rozhodnutí, které má být jeho výsledkem, a podle důsledků, které toto (potenciální) rozhodnutí, resp. uplatňování práv a povinností z něj plynoucích, může způsobit jiným osobám z hlediska (možného) výkonu jejich práv a/nebo povinností vyplývajících jim z hmotného práva; viz Vedral, J.: Správní řád, komentář, II. aktualizované a rozšířené vydání, RNDr. Ivana Hexnerová – BOVA POLYGON, Praha, 2012, s. 333.

Přeneseno na nyní projednávanou věc je tedy třeba – byť poněkud – zjednodušeně vyjít z toho, že licence představuje veřejnoprávní souhlas státu s výkonem určité podnikatelské činnosti. Jedná se tak výhradně o vztah mezi státem, jehož jménem zde vystupuje žalovaný, a podnikatelem, (potencionálním) držitelem licence, který o udělení licence žádá. V případě řízení o zrušení licence se jedná naopak o odnětí tohoto souhlasu, jde tedy o zánik oprávnění k výkonu podnikatelské činnosti. Okamžikem zrušení licence zanikají práva podnikatele provozovat energetické zařízení.

Žalovaný k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 18/2008 – 74, v němž dospěl k závěru, že účastníkem řízení o udělení licence je toliko žadatel o licenci, eventuálně její držitel, v případě řízení o změně či zrušení licence. Nejvyšší správní soud přirovnal licenci k živnostenskému oprávnění a uvedl, že „*také v řízení o koncesi dle živnostenského zákona nemohou být účastníkem řízení jiné osoby než žadatel, správní orgán rovněž posuzuje pouze splnění předpokladů pro udělení koncese, přičemž zamítnout žádost může jen tehdy, není-li splněna některá z všeobecných či zvláštních podmínek pro provozování živnosti nebo trvá překážka provozování živnosti nebo nesouhlasí-li s udělením koncese orgán státní správy....Splnění či nesplnění těchto požadavků je výlučně na žadateli. Tím, že státní orgán posuzuje pouze splnění předpokladů pro udělení povolení k podnikatelské činnosti konkrétního subjektu, a rozhoduje tedy o jeho právech a povinnostech, těžko by bylo možné uznat přímé dotčení práv či povinností třetích osob. Fakticky dopad výkonu podnikatelské činnosti je pak předmětem zcela jiných řízení (ať již správních či soudních, např. v civilním, ale i trestním řízení).*“

Obdobně se k otázce účastenství vyjádřil též rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 25. 11. 2008, č. j. 6 As 12/2007 – 140, publ. pod č. 1785/2009 Sb. NSS, které se týkalo řízení o udělení povolení k provozování linkové dopravy. Srovnatelná situace je podle názoru zdejšího soudu i v nyní posuzovaném případě, kdy jde o licenci k výrobě elektřiny a kdy je jednoznačně účastníkem řízení ten, kdo o zrušení licence sám požádá. A je-li to osoba odlišná od vlastníka energetického zařízení, nic to na věci nemění. Jak správně poukázal žalovaný, nelze držiteli licence uložit (proti jeho vůli) povinnost podnikat v energetických odvětvích prostřednictvím provozování energetického zařízení, jakkoli by na tom mohl mít vlastník energetického zařízení ekonomický zájem. Ostatně pro účely zrušení licence na žádost držitele licence není ani dána podmínka souhlasu vlastníka energetického zařízení se zrušením licence (na rozdíl od udělení licence, kdy je dle § 5 odst. 3 energetického zákona třeba souhlas vlastníka energetického zařízení s jeho použitím k účelům podle citovaného zákona).

Nejvyšší správní soud sice ve svém nedávném rozsudku ze dne 8. 10. 2013, č. j. 6 As 17/2013 – 28, připustil, že vlastník energetického zařízení může být účastníkem řízení, nikoli však v řízení o zrušení licence podle § 10 odst. 2 písm. d) energetického zákona, tj. pokud o to držitel licence požádal (tak jako v nyní posuzovaném případě), nýbrž v řízení o zrušení licence podle § 10 odst. 2 písm. a) energetického zákona, tj. pokud přestal držitel

licence splňovat podmínky pro její udělení podle citovaného zákona. Jde tedy o odlišný případ, který navíc nelze nijak dalekosáhle zobecňovat, na což ostatně odkázal sám Nejvyšší správní soud v závěru svého rozsudku (bod 26.), v němž navíc poukázal na zcela specifické skutkové okolnosti, kdy původně prokázané užívací právo k energetickému zařízení bylo soudem zrušeno (resp. byla vyslovena absolutní neplatnost nájemní smlouvy) a kdy bylo s vlastníkem zařízení fakticky jednáno jako s účastníkem řízení. Z toho tedy byla dovozena možnost přímého dotčení jeho práv, pro které však v daném případě není místo, a to ani v návaznosti na Nejvyšším správním soudem zmíněný § 10 odst. 7 energetického zákona.

Podle citovaného ustanovení je totiž možno uložit vlastníkovu energetického zařízení povinnost dočasně zajištění licencované činnosti (z důvodu naléhavé potřeby a ve veřejném zájmu) tak, že vlastník své energetické zařízení poskytne jinému držiteli a takové užívání svého energetického zařízení strpí. Současně se zrušením licence společnosti SOL 1. s. r. o. však byla ve vztahu k předmětnému energetickému zařízení – FVE Tuřice udělena licence společnosti RENUM, SE, čímž byla zajištěna kontinuita licencované činnosti.

Lze tedy shrnout, že rozhodla-li se společnost SOL 1. s. r. o. jako držitel licence pro podnikání v energetických odvětvích, že s tímto svým podnikáním skončí a požádala-li v této souvislosti o zrušení předmětné licence, byl správní orgán I. stupně povinen takto projevenou vůli respektovat a podanou žádost projednat. To se také stalo a vycházel-li v tomto ohledu při ověření jednatelejších oprávnění z obchodního rejstříku, nelze mu ničeho vyčítat.

V případě zápisů v obchodním rejstříku platí princip tzv. materiální publicity vyjádřený v § 29 obchodního zákoníku, podle něhož jsou skutečnosti zapsané v obchodním rejstříku účinné vůči každému ode dne jejich zveřejnění (pozitivní stránka) a proti tomu, kdo jedná v důvěře v zápis v obchodním rejstříku, nemůže ten, jehož se takový zápis týká, namítat, že neodpovídá skutečnosti (negativní stránka). Z toho je zřejmá snaha ochránit osoby jednající v dobré víře v zápis v obchodním rejstříku, který v daném případě v den podání žádosti (6. 9. 2011), jakož i v den rozhodnutí správního orgánu I. stupně (9. 9. 2011), obsahoval zápis, dle kterého zde byli jako jednatele společnosti SOL 1. s. r. o. uvedeni M. V. a Ing. M. V.

Podepsal-li proto jeden z nich žádost jmenované společnosti o zrušení licence, byl správní orgán povinen toto respektovat a postupovat podle tohoto procesního úkonu a vnitřní spory ohledně jednateleství, resp. vlastnictví obchodního podílu prezentované žalobcem v žalobě na tom nic nemění. Jak již bylo řečeno, jde ve svém důsledku o soukromoprávní spory zcela jiného charakteru, které nemají místo v předmětném řízení o zrušení licence. V něm je z hlediska případného přímého dotčení na právech a povinnostech navíc nutno vycházet z práv či povinností existujících v okamžiku rozhodování správního orgánu I. stupně, resp. žalovaného; nemůže jít o práva či povinnosti, o kterých ani není jisté, že vznikla či vzniknout mohla a která jsou předmětem řízení před civilním soudem (jenž je oprávněn posoudit neplatnost převodu obchodního podílu namítanou žalobcem).

Závěrem, z hlediska žalobcem namítaného nedostatku jednatelejších oprávnění za společnost SOL 1 s. r. o., za kterou žádost podepsal pouze jeden jednatel – M. V., pak krajský soud již je pro úplnost konstatuje následující. Právnícká osoba jedná prostřednictvím k tomu určených fyzických osob, přičemž podle § 30 odst. 2 správního řádu platí, že: *“v téže věci může za právníckou osobu současně činit úkony jen jedna osoba”*. Stejnou úpravu

obsahuje v § 21 odst. 5, větě druhé, též občanský soudní řád (č. 99/1963 Sb.), na který se ostatně sám správní řád v § 30 odst. 1 odkazuje (viz poznámka pod čarou č. 22). Smyslem obou těchto shodných právních úprav je zajistit, aby právnická osoba vystupovala a jednala v řízení pokud možno konzistentně a jednotně.

Ve shodě s žalovaným je tedy třeba vyjít ze zmíněné zásady jediné jednající osoby, kterou potvrdil i Nejvyšší soud, jež např. ve svém usnesení ze dne 3. 5. 2005, sp. zn. 20 Cdo 2921/2004, konstatoval, že i když stanovy nebo společenská smlouva společnosti s ručením omezeným stanoví, že společnost navenek zastupuje více jednatelů společně, toto ustanovení se neuplatní při jejich procesních úkonech učiněných za společnost v občanském soudním řízení. Obdobně v usnesení ze dne 10. 3. 2005, sp. zn. 29 Odo 963/2003, Nejvyšší soud uvedl, že jednal-li navrhovatel při podání návrhu na zahájení řízení jedním ze svých jednatelů, pak za navrhovatele ve smyslu § 21 odst. 1 písm. a) o. s. ř. jednala osoba k tomu oprávněná; to platí bez zřetele k tomu, že společenská smlouva předepisovala jednatelům jednat za navrhovatele společně (§ 133 odst. 1 obchodního zákoníku).

VII. Shrnutí a závěr

Vzhledem ke všemu výše uvedenému lze shrnout, že žalovaný nepochybil, pokud rozklad žalobce zamítl jako nepřipustný na základě § 92 odst. 1 správního řádu s tím, že žalobci nesvědčí právo být účastníkem řízení o zrušení licence pro podnikání v energetických odvětvích.

Krajský soud proto neshledal žalobcem podanou žalobu důvodnou a jako takovou ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VIII. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak, jakožto úspěšnému účastníku řízení, právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. 12. 2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu